

servativ Side se, hvorledes vi har baaret os ad, vi ligger nu, som vi har redet, vi kunde have hørt dem, saa havde vi for to Aar siden vidst, at vi ikke kunde stole paa dette Ministeriums Medlemmer. Jeg bryder mig i og for sig ikke om, hvad dette Blad siger, jeg tager det blot som Anledning til at udtale, at jeg er glad for, at hvis vi ligger, ligger vi, som vi har redet, og jeg er glad ved, at vi har redet, som vi har redet. Thi vi har redet saaledes, at ingen kan bebrejde os, at vi af partipolitiske Grunde har stillet os fanatisk og fulde af Mistillid overfor dette Ministerium. Vi har gjort vor Pligt.

Jeg har ment, at fordi en Mand er radikal, har jeg ikke Lov til at anse ham for mindre sandhedskærlig, end jeg selv gerne vil være. Enhver Forklaring, Ministeriet har givet os i Finansudvalget eller her i Tinget, har jeg følt det som en Pligt at tro paa, og jeg har følt mig overbevist om, at jeg kunde tro paa den. Derfor kom det mig uventet som et Torden-slag — og det er gaaet andre paa samme Maade —, at vi nu pludselig af Finansministeren fik en aaben Forklaring, der lød saaledes: Jeg talte Usandhed, jeg mener, det var min Pligt at gøre det, og hele Ministeriet er enigt med mig heri; vi Ministre anser det alle for en Pligt at bruge Løgn, naar vi finder det politisk rigtigt. Naar man gør dette gældende, saa hører al Tillid op, og jeg vil sige rent ud, at dette har selvfølgelig med det samme bortvejet al Tillid mellem mig og Ministeriet. Den højtærede Minister gør gældende, at hans Ord staar til Troende alligevel. Det forstaar jeg ikke, det at blæse og have Mel i Munden paa een Gang kan man ikke. Man kan ikke paa een Gang sige: Jeg finder mig berettiget til at bruge Løgn, naar jeg anser det for rigtigt, men mit Ord staar til Troende alligevel. Maa jeg spørge: Hvornaar staar det til Troende, og hvornaar ikke?

Jeg vil sige — og jeg haaber, at jeg selv anses for en ærlig Mand —, at efter denne Erklæring tror jeg ikke noget af det, jeg før har troet paa af alle de Erklæringer, som jeg har faaet fra Regeringen enten i Udvalg eller andre Steder. Jeg forudsætter, at jeg paa en Række Punkter er blevet bedraget. Det er rene Ord for Pengene, men det er ikke andet end en Kvittering for, hvad der her er blevet meddelt. Og det er dette, der ved denne Lejlighed bliver Hovedsagen. Spørgsmaalet om de vestindiske Øers Salg er traadt i Baggrunden, og ligeledes Spørgs-

maalet om, hvad den ene og den anden Part vil gøre, naar der efter det Hurlumhej, som kan komme, bliver Tale om at afgøre denne Sag. Hvad jeg selv vil gøre? Jeg er overbevist Salgsmodstander, men kan Ministeriet anføre gode Grunde for, at Salget er nødvendigt, vil jeg selvfølgelig lade mig paavirke deraf. Men hvad jeg vil gøre til den Tid, det bliver den Tids Sag. I dette Øjeblik er der ikke Tale om Salg eller ikke Salg, men om det Tillidsforhold, som hidtil har bestaaet for mit Vedkommende og for mit Partis Vedkommende — jeg antager, at det samme gælder helt igennem — overfor dette Ministerium. Dette Tillidsforhold bestaar ikke længere, det ophørte den Dag, da Finansministeren og Udenrigsministeren optraadte, som de gjorde. Jeg mener, at den Optræden er uforsvarlig i ethvert Tilfælde, men det er selvfølgelig, at Vægten af det uforsvarlige falder dobbelt til den Side, hvor man er sig bevidst til det yderste at have vist en Tillid, som ikke er almindelig mellem Partier, men som vi har ment, at Krigssituationen krævede af os. Dobbelt stærkt bliver de paavirkede, som ved, at de har givet Tillid, og som har kunnet forlange Tillid til Gengæld.

Nu siger Ministeriet, at hvis Afgørelsen oppe i det andet Ting gaar i den Retning, som jeg antager for givet, at den vil gaa, skal vi have Valg. For ikke længe siden var jeg med til at anmode Ministeriet om ikke at iværksætte Valg under Krigen, fordi det, der kunde komme frem under Valg, kunde være landsskadeligt. Jeg er af samme Mening endnu, men jeg er tillige af den Mening, at det er endnu langt mere landsskadeligt at have et Ministerium siddende, overfor hvilket vi fuldstændig har tabt Tilliden. Her overfor træder det andet Hensyn tilbage og bliver et Spørgsmaal i anden Række. Og vi maa saa se, hvorledes vi kommer gennem Valgene. Tilliden er borte og kan ikke komme igen. Det er særlig Finansministerens Tale, der har bevirket dette.

Der er i Frankrig den Skik, at naar det franske Parlament har hørt en fortreffelig Tale, vedtager Parlamentet, at den skal opslaaes i alle Landets Kommuner. Jeg vilde ønske, vi havde den Skik her, og at af Finansministerens Tale Kapitlet om Dementierne blev slaaet op i alle vore Kommuner. Jeg tror, det vilde gøre sin Virkning. Nu har vi ikke den Skik, men jeg tænker, vi kan raade Bod paa Mangelen. Jeg vil i alt Fald gøre mit til, at der under Valgkampen ikke bliver en ene-